

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Esquiant enmig d'una
magnífica planura
a Lapònia.
Fotografia de
Genís Camproch*

Núm. 259
Juliol
Agost
2005

ALTA MUNTANYA

15 al 17 juliol — Excursió al Corones (Vall de Benasc).

29 al 31 juliol — Excursió als Besiberris (Alta Ribagorça).

26 al 28 agost — Excursió a la Múnia (Pirineu aragonès).

EXCURSIÓ DE VETERANS

2 i 3 juliol — Excursió de veterans a Biadós fent l'estany de Millares (Pirineu aragonès).

EXCURSIÓ AL PERDIGUERO

9 i 10 juliol — Excursió al Perdiguero i alternativa a Batsiellles (Vall d'Estós, Pirineu aragonès).

SOPAR DE LLUNA PLENA

23 juliol — Celebració del nou Sopar de Lluna Plena al santuari de Cabrera (Osona). Els assistents assoliran el cim de Cabrera on hi ha el santuari i l'hostatgeria on tindrà lloc el sopar

SOPAR DE MOTXILLA

17 setembre — Celebració del Sopar de Motxilla de la Secció al pati del Roure amb la presentació de la nova temporada d'excursions.

CONCURS FOTOGRÀFIC

9 setembre — Darrer dia per presentar les fotografies per al Concurs fotogràfic de la SEAS 2005. El veredicte del Jurat serà el 15 de setembre i els guanyadors del Concurs seran donats a conèixer al Sopar de Motxilla del 17 de setembre, després que els assistents hagin elegit la millor foto per votació popular.

CAMINADA POPULAR

2 octubre — 10a Caminada Popular per Collserola de la SEAS.

ELS NOSTRES RIUS

7 octubre — Primera conferència del nou cicle temàtic que en aquesta nova temporada dedicarem a «Els nostres rius», en la qual hi col·laboren el nostres companys Maria Rieradevall i Narcís Prat.

9 octubre — Primera excursió d'aquest cicle, del programa del qual s'informarà en full apart i en propers butlletins.

FINAL FELIÇ PER A LA VALL

Després de tres anys i mig d'incertesa, La Vall de Sant Just serà finalment preservada de l'amenaça que ens preocupava: aquella anunciada construcció de més d'un miler d'habitatges. Això ha estat possible per la decisió del plenari d'abril de l'Ajuntament, on es va aprovar un conveni amb tots els propietaris, segons el qual renunciaven a construir dins de la Vall. La decisió també comporta modificar els punts del Pla General Metropolità que els permetia, als propietaris, construir dins la zona forestal i agrícola.

És un final feliç, sens dubte, que ha estat possible pel seguit d'accions reivindicatives conduïdes des de la Plataforma Cívica en Defensa de la Vall de Sant Just (PCDV) a la qual s'ha afegit bona part d'entitats del poble i molts ciutadans a títol personal. Tot just constituïda la Plataforma, la SEAS s'hi va adherir al novembre de 2001 (vegeu butlletí 239 de març de 2002), amb l'absolut convenciment que calia evitar la construcció dels esmentats habitatges i també per lògica coherència amb el que som: una entitat excursionista de Sant Just.

Des de la seva creació, la PCDV ha anat realitzant activitats informatives i reivindicatives que

sovint l'han enfrontat als propietaris i al mateix Ajuntament. Als propietaris perquè, en estricta lògica, no estaven disposats a deixar de construir tenint en compte que la llei els ho permetia, i pel que fa l'Ajuntament, per la voluntat de fer contents uns i altres sense aconseguir-ho. El punt àlgid de la reivindicació va ser la manifestació convocada el 20 de febrer de 2004 i a la qual assistiren més de 800 santjustencs. A partir d'aquest moment les forces polítiques municipals van iniciar un camí més decidit per mirar de convèncer els propietaris que el pacte havia de ser possible, que es podien reconèixer els seus drets i evitar, alhora, la construcció dels habitatges a la Vall. Ha estat lent i difícil, però l'acord ha arribat finalment i com a santjustencs i usuaris del Parc de Collserola ens n'alegem.

Ara, però, cal continuar amatents a altres possibles decisions que puguin afectar Collserola i la seva àrea forestal. Només la preservació total de la nostra serra podrà evitar més maldecaps, i això encara no s'ha produït. Per altra banda considerem que cal ser realistes i tenir present que s'ha de fer rendible la vida agrícola per als qui continuïn lligats a la terra i això pot comportar algun tipus d'ajut local perquè, no ho oblidem, mantenir el paisatge verd té un cost.

CRÒNICA D'UNA VIATGE A LAPÒNIA

Genís Campreciós

El meu viatge a Finlàndia va resultar ser, finalment, un dels millors que he realitzat fins ara, i no només pel lloc, sinó també per la companyia de la qual vaig gaudir i per la situació personal en la qual em trobava. Portava ja uns vuit mesos lluny de casa; concretament a la ciutat de Glasgow (Escòcia), on hi era com a estudiant Erasmus. Aprofitant que un amic de la universitat també estava fent un intercanvi a Finlàndia, vaig fer les maletes i me'n vaig anar a visitar-lo. Bé, de fet férem les maletes, ja que vam ser dues persones, jo i un amic meu de Glasgow: l'Eneko Solaberrieta, el qual procedia del País Basc, concretament de Zarautz, Gipuzkoa. Ell, com jo, també era Erasmus.

Dia 1 Glasgow-Oulu (28/29-03-2004)

El nostre viatge va començar el dissabte 27 de març ben d'hora al matí. De Glasgow vam agafar avió cap a Londres, on vam fer transbord per volar cap a Tampere, Finlàndia. D'aquesta ciutat situada al sud-oest, vam viatjar amb tren fins a Oulu, uns sis-cents quilòmetres més al nord. Hi

vam arribar diumenge cap a les 5.30h de la matinada. Només sortir de l'estació vam preguntar a un jove finlandès si ens podia ajudar a trobar el carrer Yliopistokatu (Avinguda Universitària), lloc on residia el meu amic Oriol Grau. La qüestió és que va coincidir que el noi es dirigia a una zona propera a aquesta, així que tots tres vam començar a caminar i en una

hora i mitja ens hi vam plantar. Podríem dir que el meu primer contacte amb els finlandesos i amb Finlàndia va ser molt agradable.

Quan jo, unes setmanes abans d'anar cap allà dalt, pensava en Finlàndia, el primer que em venia al cap era: "i com serà?" Doncs bé, la resposta és fàcil: diferent! Només aterrar a l'aeroport ja vam tenir la sensació que ens trobàvem lluny, molt lluny. Sentíem veus, però no s'assemblaven res a tot allò que havíem conegut fins aleshores. Tant les paraules com la música transmetien novetat, exotisme. El paisatge amb

què ens vam trobar només posar els peus a Oulu també va ser sorprenent: tots els carrers nevats (i estem parlant de finals de març!), edificis no gaire alts i molt espaiats, tot molt tranquil (recordem, però, que eren les 5.30 h), i el sol començant a treure el cap. A les sis ja era de dia, i ja ens vam començar a creuar les primeres bicicletes. Quan per fi arribàrem al nostre destí, vam entrar a l'edifici on vivia l'Oriol i ell ens va obrir la porta; moment de retrobada, emocions, encaixades i abraçades. Tot molt emotiu! A això el va seguir un esmorzar tan lleuger com necessari i

Els tres Erasmus amb una família finlandesa. L'autor és assegut a la dreta de la foto.

una petita estirada al llit. La sensació de continuïtat era molt gran i el cansament acumulat no menys.

Cap a les 12 h ens vam aixecar, i tot seguit ens vam dirigir a casa de la família Oikarinen, ja que la Pirkko i el Heiken ens van invitar a dinar. Aquesta família són uns enamorats de la Península (a la qual ells anomenen Espanya), i per casualitats de la vida feia poc havien conegut l'Oriol i, aquell dia, a nosaltres. La veritat és que ens van tractar als tres a cos de rei, ja que ens van preparar un dinar per llepar-se els dits. A la sorpresa inicial de l'Eneko i meva de veure com l'Oriol parlava i entenia el finès fluïdament, el van seguir un reguitzell de plats típics finlandesos. Va ser una vetllada molt interactiva, ja que nosaltres els vam poder conèixer a ells, i ells practicar el seu castellà amb nosaltres (dos catalans i un basc "ensenyant" castellà!).

Bé, ja havent dinat, els tres finalment ens vam decidir a deixar aquella acollidora casa, això sí, amb una invitació sota el braç per tal de tornar-hi i portar a terme una sessió de sauna finlandesa! Tot seguit vam tornar a casa l'Oriol, on l'Andreas ens va ser presentat. I qui era l'Andreas? Doncs bé, era un estudiant Erasmus alemany, el qual seria el nostre company de viatge com a recanvi de l'Oriol, ja que pobret estava massa atrafegat per poder-nos acompanyar. Vam anar a comprar el menjar de la travessa, i posteriorment a dormir.

Dia 2 Oulu-Saariselkä-Moitakuru (29-03-2004)

El dilluns ens vam llevar ben aviat, vam prendre un mini esmorzar i vam sortir esperitats per anar a buscar l'autobús que ens havia de portar al centre d'Oulu. Un cop allà, vam anar a l'estació d'autobusos i en vam agafar un que ens va portar fins a Saariselkä, un dels pobles que es troba al costat del Parc Nacional d'Urho Kekkonen (en finès: Urho Kekkonen Kansallispuisto). De camí, però, l'autobús va fer una parada en un poble anomenat Rovaniemi en el qual diuen que resideix el Pare Noël. A més a més, també és un poble fronterer, ja que, un cop superat, s'entra en el cercle polar àrtic!

Doncs bé, la qüestió és que a quarts de quatre vam arribar a Saariselkä, vam canviar motxilles per esquís i vam començar a fer via cap al nostre primer destí: Moitakuru. En aquells aproximadament 11 km ens vam fer més o menys una idea de com seria tot en els dies següents. Una de les constants seria la neu; miréssim on miréssim tot era blanc! Els camins estaven molt ben indicats, i als dos laterals sempre hi havia les guies per als esquiadors. El terreny era bastant pla, tot i que hi havia força turons d'uns 50-100 metres d'alçada. En el capítol de vegetació, hi predominaven els pins i els bedolls, aleshores sense fulles. De fet, i

d'acord amb la definició de l'Oriol: "Finlàndia és tota ella un bosc amb petits nuclis urbans". Ni més ni menys!

De camí a Moitakuru ja vam poder experimentar el cansament de la pujada i el descontrol de la conseqüent baixada, en la qual les caigudes van estar a l'ordre del dia. I és que d'esquí alpí molt bé, però l'esquí de fons ja seria una altra cosa!

Bé, un detall a tenir en compte i que encara no havia desvetllat és que el refugi de Moitakuru, com molts altres arreu dels parcs nacionals finlandesos, era un refugi gratuït. Les portes sempre estan obertes per a tothom, i la fusta guardada en una caseta situada al costat. Si es té sort, quan hi arribes el refugi ja està calent, i sinó, doncs a fer foc ràpidament! Aquell dia no en vam tenir de sort. Era tard (aprox. les 19 h) i ja devia fer una estona llarga que el refugi era buit, i el foc, apagat. Però, cap problema; el vam encendre, vam sopar i a dormir que aleshores sí que estàvem cansats.

Dia 3 Moitakuru-Rumakuru (30-03-2004)

El dimarts, en despertar-nos, vam passar una mica de vergonya! Eren ja les 11 tocases, i alguns esquiadors ja havien arribat al refugi per descansar una estoneta. Així doncs ens vam vestir ràpidament, vam esmorzar i vam tocar el dos. El nos-

Camí de Rautulampi a través d'una mena de canó. Fotografia de Genís Campreciós

tre destí: Rumakuru, un altre refugi situat uns 17 km cap al sud. En general, el cel estava bastant ennuvolat, tot i que les temperatures no van variar gaire respecte al dia anterior. Només sortir de Moitakuru vam passar pel costat d'una cafeteria a Kuukkelilampi i vam seguir "caminant" fins al refugi de Vellinsärpima, on vam fer una parada per prendre quelcom. Després vam continuar ja fins a Rumakuru, on aquell dia sí, el foc encara estava encès. En el refugi vam coincidir amb una senyora finlande-

sa de la qual no en revelaré l'edat, que ens va parlar d'uns ocells que no tenien por de menjar-te de la mà. Ens va deixar uns petits requadres de formatge a cadascú de nosaltres i els tres vam estirar el braç. Poc trigaren aquells ocells a fer presència, i és que el reclam era prou gustós. He de dir que la sensació de tenir un ocell aguantant-se en la pròpia mà era molt agradable, i això, junt amb el somriure de tots quatre, una escena molt tendra. Al final, però, aquesta senyora va anar fent via, i nosaltres tres ens en vam tornar a fer les nostres tasques: tallar llenya, fondre neu, fer el sopar i anar a dormir.

Dia 4 Rumakuru-Rautulampi (31-03-2004)

El dimecres en principi es plantejava com una continuació del dia anterior, però més curt. Havien de ser uns 10 km per una vall plana, d'on ja em podia imaginar els pins a banda i banda, la corrua de gent passant-nos en ambdues direccions, etc. És a dir, com els dos dies anteriors. No us penseu pas, però, que el viatge no val la pena. Al contrari, és preciós! El que passa és que la falta de pràctica no em permet transmetre-us el que vaig veure (ja fa massa anys que la Romi no em fa classes!). D'alguna manera, aquell és un indret per veure, no per ser explicat. Però bé, sigui com sigui, la qüestió va ser que el nostre pla inicial va variar quan una parella

finlandesa ens va recomanar un altre recorregut que s'allunyava una mica dels trams principals. Així que, sortint de Rumakuru vam agafar el camí cap a Opastustupa, i vam continuar sense variar. Ara bé, en arribar a la intersecció amb el camí que provenia de Kiilopää, el nostre destí final, ens vam desviar, i en comptes de seguir un dels dos trams principals, ens vam aventurar per un tercer que resseguia una altra vall. I creieu-me, vam fer bé! Allà, a part de trobar-nos amb molta menys gent, el paisatge va variar i em va recordar més a aquelles imatges que es veuen en els documentals. La vegetació va desaparèixer per donar lloc a un desert blanc. D'alguna manera, a mesura que anàvem avançant, ens vam anar endinsant en aquella vall en forma de canó que anava serpentejant mentre s'enfilava cap al coll. El sol ens va fer companyia durant tota la jornada i ens va oferir unes vistes espectaculars! *Latza* (precios) deia l'Eneko! El vent també feia de les seves i pujava amb mitjana força per la vall, suficient per aixecar aquell polsim tan característic dels deserts. Un cop al coll, vam anar seguint el camí que passava entremig dels turons de Niilapää i Rautupää.

Jo crec que va ser un dia de sensacions. Aquella combinació de terra, foc, aigua i vent em va fer sentir per primera vegada que estava al cercle polar. El paisatge m'hi va portar, i evidentment, el fet de ser tant

pocs allà dalt també va contribuir al fet que em fes meu el sentiment de llibertat i que em sentís molt afortunat. De tota manera, tot allò no va impedir que seguíssim endavant, i finalment vam baixar un miqueta per retrobar-nos amb el camí que anava de Kiilopää fins al refugi de Rautulampi, on dormírem aquella nit.

Dia 5 Rautulampi-Kiilopää-Oulu (01-04-2004)

Últim dia de la travessa. El dijous no vam tenir gaire temps per a contemplacions. A les 14.30 h sortia el nostre autobús de tornada cap a Oulu des de Kiilopää, i a nosaltres encara ens separaven 12km. Així que ben aviat ens vam despertar, esmorzar, i a les 9 h ja érem sobre els esquís. Al principi ens vam dedicar a desfer el tros del camí que havíem fet el dia anterior (ningú diria que havíem baixat tant!), i després ja vam en-

fil·lar directes cap a Kiilopää. Aquesta por a perdre l'únic autobús del dia va provocar que arribéssim amb una antelació de tres hores. Ara bé, això no va implicar que durant el trajecte no poguéssim acabar de gaudir d'aquell meravellós paisatge que ens va estar envoltant durant aquells magnífics quatre dies, quasi sempre amb la companyia del sol, que també s'agraeix.

A l'arribada a Kiilopää, encaixades, felicitacions i fotografia de rigor dels tres integrants de la travessa: el senyor Eneko Solaberrieta, l'Andreas Wagner i jo mateix, en Genís Campreciós. L'autobús va arribar a l'hora prevista: motxilles al maleter, i les esquenes que per fi descansaren tranquil·les.

Un viatge, una aventura que s'acabava, però per sort, la següent ja es divisava a l'horitzó!

PASSEJADA PELS VOLTANTS DE MONTGRONY

Ferran de la Fuente

Aquest és un itinerari circular el qual, sortint de Montgrony, us portarà de nou al santuari després d'haver donat la volta al puig de Sant Pere.

Sortireu de Montgrony per les escales que duen a l'oratori i l'ermita romànica de Sant Pere. Cercareu a l'esquerra el camí (assenyalat) que porta cap al Mal Pas. És un camí que discorre per un graó estret de la cinglera. La tanca de fusta que s'hi ha instal·lat treu qualsevol dubte per passar-hi. Després de deixar dos camins a la dreta, als 30 minuts arribareu a un torrent i al refugi de Planelles. Prendreu la pista que, des de la carretera de Montgrony, remunta la vall. Als 7 minuts arribareu a una font molt ben arranjada a la dreta del camí. Vint minuts després arribareu al coll Roig, cruïlla de diversos camins. Els dos que surten cap a la dreta i el que surt de front porten de nou a Montgrony per diferents itineraris.

A l'esquerra, introduint-se dins del bosc (veureu uns senyals grocs), apareix un corriol fressat que també us portarà a Montgrony però després de passar pels plans de Monegal, la

balma de la Font i el mas de Pardinella, per sota de la cinglera i del coll del mateix nom. Pres aquest camí, us trobareu d'immediat dins d'una bonica pineda amb alguns caducifolis i algun rar grèvol. Als 45 minuts arribareu als plans de Monegal, penjats sobre l'encinglerat vessant esquerre de la vall per la qual camineu. Des dels prats estant podeu admirar una enlairada panoràmica de l'entorn amb la masia de la Pardinella al SW a la qual arribareu més tard. Baixareu per una pista que, fent ziga-zaga entre els espadats, porta al peu dels cingles. Trenta minuts més tard haureu arribat a la balma de la Font, i deu minuts després, a una gran roca on la pista tomba a l'esquerra a la recerca de la masia de la Pardinella. Deixareu la pista en aquesta roca i prendreu el corriol que surt de front i que és el GR 3.

Seguidament passareu pel darrera de la masia i canviareu l'orientació sud que portàveu per la de ponent, resseguint els senyals del GR. A la vostra dreta veureu els cingles de Pardinella per damunt dels quals discorre un dels camins que havíeu deixat al coll Roig. Vint-i-cinc minuts després passareu pel coll de Pardinella. Aviat tornareu a veure en la llunyania el santuari de Montgrony. El camí, de poc desnivell des de la masia, es torna costerut

Cinglera i església de Sant Pere de Montgrony des de ponent

prop del santuari. Deixa a banda i banda els accessos a les fonts de la Mare de Déu i de Prestill i s'enfila fortament sota les cingleres molt a prop del santuari. Des del coll de Pardinella haureu emprat uns 50 minuts fins a Montgrony.

Dins del cercle d'aquest itinerari hi ha tres camins i tots trets van a parar al coll Roig, amb la qual cosa es poden fer diversos itineraris. Un torna a Sant Pere pel coll de Mancillo, el que s'enfila cap amunt probablement puja al cim del puig de Sant Pere i el tercer s'endinsa en una magnífica fageda i amb suau pujada porta a la part superior dels cingles de Pardinella. Des d'aquí, el camí tomba cap a ponent i a través

d'una meravellosa pineda porta de nou a Sant Pere de Montgrony i al santuari.

Horaris:

Santuari de Montgrony – refugi de Planelles 0.30 min.

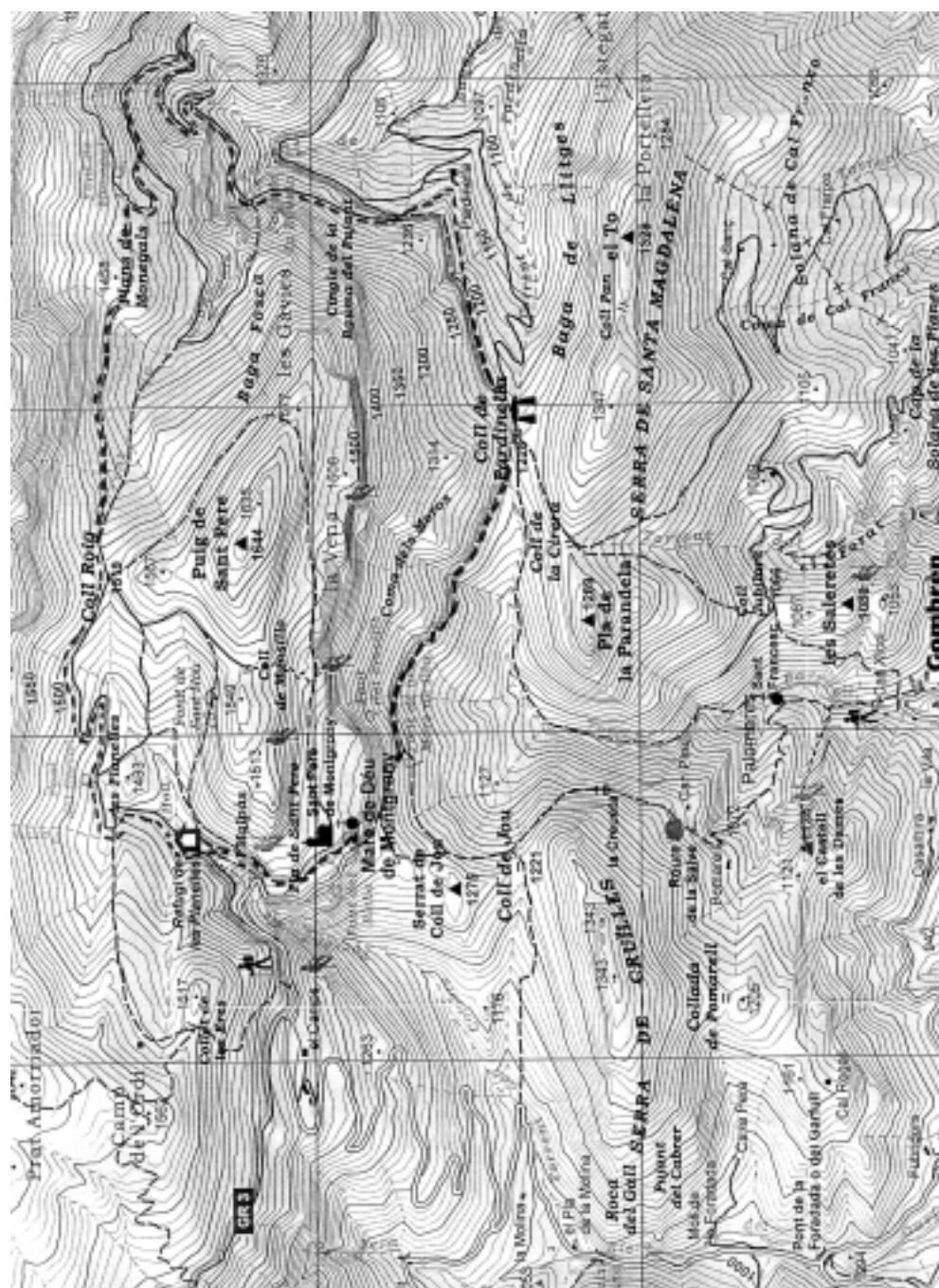
Refugi – coll Roig: 27 min i 57 min acumulats

Coll Roig – plans de Monegal: 45 min i 1h.42 min acumulats

P.de Monegal – balma: 30 min i 2h.12 min acumulats

Balma – coll de Pardinella: 35 min i 2h.47 min acumulats

C.de Pardinella – Sri. de Montgrony: 50 min i 3h.37 min acumulats

EDUARDO CABERO, IN MEMORIAM

Ferran de la Fuente

L'Eduardo Cabero ha fet la seva darrera excursió ... al més enllà.

Per a molts de vosaltres aquest serà el nom d'un desconegut, però a per aquells que habitualment sortim amb l'autocar a les excursions temàtiques, durant uns quants anys, l'Eduardo va ser un assidu en aquestes sortides.

Vaig conèixer l'Eduardo fa més de vint anys i el nostre tracte, en principi, va ser purament comercial, però era d'aquelles persones que semblaven estimar més una bona xerrada amb un amic que fer una bona venda, de manera que aviat el tracte va passar de comercial a amistós. Tots dos ens ho passàvem molt bé amb aquelles converses. Li vaig parlar de les sortides que fèiem i de com de bé que ens ho passàvem. No tan sols vaig aconseguir engrescar-

Eduardo (dreta) a la Caminada de 1996

lo sinó que va aportar a les sortides molts amics i coneguts, algun dels quals resten intensament lligats a les excursions mensuals de la SEAS.

A l'Eduardo, que va arribar molt tard a l'excursionisme, la muntanya li venia gran. Malgrat això, i no obstant algun ensurt, sé que gaudia molt amb els paisatges i llogarrets que trobàvem a les excursions. De tant en tant se'ns perdia i ens tenia amb l'ànim en suspens una estona, però mai no aconseguia posar-nos de mal humor; el seu caràcter afable i tranquil desmuntava qualsevol animositat en contra.

Va ser fidel a aquestes sortides fins que la malaltia el va atrapar i el va deixar tan dèbil que no va poder venir. Ell esperava tornar algun dia. Ara, quan ja crèiem que seria capaç de superar aquest tràngol, ens ha deixat inesperadament.

Eduardo, els amics i companys que hem tingut la fortuna de conèixer-te, no t'oblidarem mai.

Eduardo assegut al mig). Montesquiú, 1997

XXXI MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS

1 de maig de 2005 a Osona

Lloc	EQUIP	PUNTS
1	Joan Malaret - Francesc Fàbregas	13,5
2	Joan Gómez - Sergio Agorreta	14,0
3	Pep Gil - Francesc Castillo	14,5
4	Isidor Cònsul - Romi Porredon	15,0
5	Maria Carme Malaret - Albert i Eloi Trullàs	15,5
6	Sergi Pont - Adrià Orriols i Alexis Gonzàlez	15,5
7	Xavier Vendrell i Vanessa Gomis	16,0
8	Felip Linares - Roser Iglesias	16,5
9	Josep Requena - Àngels Bou	16,5
10	Anna Simó - Dolors Cardona	17,0
11	Joan Gironès - Ramon Celma	17,0
12	Agustí i Pau Gonzàlez -Albert Aguilar	17,5
13	Josep Maria Rius - Joanna Jimeno	18,0
14	Toni Malaret - Gaspar Orriols	18,0
15	Ioia Oller - Toni Gonzàlez - Jan Gonzàlez	18,5
16	Pili Giménez - Marc Fàbregas	19,5
17	Francesc Riera - Carles Orriols	19,5
18	Elisa Linares - Marta Celma	19,5
19	Ricard Garcia - Francesc Riera	20,0
20	Stella Becchi - Mònica Ramona	20,5
21	Jordi de la Riva - Toni Simó	20,5
22	Claudia Malaret - Josep Martí	20,5
23	Anna Collell - Maria Cortès	20,5
24	Salvador Pont - Roser Sànchez	21,0
25	Aïna Llitrà - Júlia Serrat	21,5
26	Esteve Llitrà - Joaquim Orriols	22,5
27	Jaume Campreciós - Marina Figueras	22,5
28	Maria Cònsul - Josep Maria Ballart	23,0
29	Pere Pascual - Montserrat Sala	23,0
30	Xavier Amadó - Teresa Reverter - Arnau i Guillem	23,0
31	Helena Serrat - Montserrat Navarro - Marta Masats	25,0
32	Isaias Bravo - Mireia Rodríguez	25,5
33	Carla Ejarque - Alba Bravo	33,0

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de maig de 2005

—Es dedica bona part d'aquesta reunió a revisar diversos aspectes de la Caminada Popular que tindrà lloc el primer diumenge d'octubre. Un dels temes prioritaris és la decisió del regal que es donarà als participants i es decideix que sigui una mica més destacat i innovador que en altres edicions, tenint en compte que es tracta de la desena edició. També es decideix apujar enguany el preu passant a ser de 5 euros els socis i de 6 per als no socis. Finalment es decideix col·locar una quarta pancarta que es destinaria a la zona del Walden.

—A la reunió s'informa sobre la bona acollida que ha tingut el llibre «La masia», del qual es van vendre 55 exemplars a la Diada de Sant Jordi i això sense comptar els llibres que van ser lliurats als nostres socis. També s'ha informat que s'han deixat en dipòsit, per a la seva venda, alguns exemplars a la Llibreria Quera de Barcelona i a Ressenya de Sant Just, i altres exemplars han estat lliurats gratuïtament als conferenciants que el van fer possible i a diversos organismes relacionats amb el món de la masia, l'arquitectura i les institucions catalanes.

—Es comenten les excursions previstes per al juliol: Veterans, Perdiguero i Sopar de Lluna Plena, a fi i efecte de revisar itineraris, logística i preus amb l'intent que totes elles siguin autosuficients.

Reunió del 6 de juny de 2005

—Es decideix sol·licitar la participació activa de la SEAS al Consorci de Collserola arran de l'oferiment rebut d'aquest organisme a instàncies del regidor de Medi Ambient de Sant Just, el company Antoni Anguera.

—Durant la reunió pren un paper destacat el proper Concurs Fotogràfic que tindrà lloc al setembre i en ella es decideix efectuar un canvi pel que fa als premis eliminant el de la fotografia més original i substituint-lo pel segon premi a la millor fotografia. També es concreta que les fotografies hauran de ser obligatòriament en format de 24 x 30 i sense cap mena de suport o cartolina. Per altra banda es decideixen el tipus de marcs on s'inseriran les fotografies que es presentin per tal d'evitar que caiguin com en anteriors edicions.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 259

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Esquiament enmig d'una magnífica planura a Lapònia. Fotografia de Genís Campreciós	
Calendari	478
Editorial: Final feliç per a la Vall	479
Crònica d'un viatge a Lapònia, per Genís Campreciós	480
Passejada pels voltants de Montgrony, per Ferran de la Fuente	486
Eduardo Cabero, in memoriam, per Ferran de la Fuente	489
Resultats de la Marxa de Regularitat 2005	490
Informació de la SEAS	491

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES